CHƯƠNG 2390

# Đạo là gì?

“Công pháp này của ngươi thật sự là thiên giai cực phẩm sao?” Sau thoáng yên lặng, có người lên tiếng hỏi.

Dù sao, công pháp thiên giai cực phẩm có giá trị cao hơn Đại Đạo Tố Tiên trong tay bọn họ quá nhiều.

“Không sai!” Hạ Nhân nói: “Ở chỗ ta có phần đại cương, các ngươi đều có thể mở rộng thần niệm ra tự mình xem!”

Hạ Nhân phất tay, ném một miếng ngọc giản đỏ rực vào hư không.

Vô số thần niệm của mọi người lập tức ùa tới, đồng loạt đánh vào miếng ngọc giản kia.

Phần đại cương là thật, không hề giả dối.

“Công pháp Thần Hỏa Thác Nhật?” Có người hỏi: “Nhìn từ phần đại cương thì quả thật là thiên giai cực phẩm, nhưng ai biết công pháp của ngươi có đầy đủ hay không?”

“Lỡ là công pháp bị thiếu thì sao?”

“Đúng vậy!” Có người nói: “Chúng ta cũng đâu có ngốc, lỡ là công pháp bị thiếu thì sao?”

“Không thể thiếu dù chỉ một chút!” Hạ Nhân nói: “Nếu có người bằng lòng giao dịch, có thể xem công pháp của ta trước. Nếu phát hiện công pháp bị thiếu, cứ từ chối giao dịch!”

Vương Đôn nói: “Đúng đúng đúng, người thật lòng giao dịch có thể đưa công pháp cho ngươi xem trước, hài lòng rồi hãy đưa Đại Đạo Tố Tiên cho ta!”

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu đồ vật không có vấn đề gì mà các ngươi xem công pháp của lão tử xong lại từ chối giao dịch... Hê hê hê... vậy thì đừng trách lão tử uy hiếp an toàn tính mạng của các ngươi!”

“Ta thử xem!” Một hán tử mặc đạo bào đỏ đứng dậy, nói: “Ta đổi... chỗ ta có một phần Đại Đạo Tố Tiên thuộc tính Đại Đạo Mùa Hạ, ngươi có muốn không?”

Hạ Nhân khẽ nhíu mày: Loại đại đạo này thật sự khiến người ta không nghĩ ra có tác dụng gì!

Có điều, đổi lấy nó chắc chắn không thiệt.

“Được!” Hạ Nhân phất tay, ném một miếng ngọc giản cho tu sĩ kia, nói: “Ngươi xem trước thử có vấn đề gì không!”

Người nọ nhận lấy ngọc giản, cẩn thận cất đi, sau đó lại dùng thần niệm dò xét một lượt. Gã cười lớn nói: “Tốt tốt tốt... quả nhiên là hoàn chỉnh!”

“Đạo hữu, phần Đại Đạo Tố Tiên này cho ngươi... dù sao lão tử cũng không thể leo lên nữa!”

Hàn Hậu Chỉ đích thân đi xuống, thu lấy phần Đại Đạo Tố Tiên kia.

“Ta cũng thử xem... chỗ ta là... Đại Đạo Mộc!”

Ánh mắt Hạ Nhân lập tức sáng lên: “Tốt... có thể!”

Hắn phất tay, lại ném ra một miếng ngọc giản!

Đại Đạo Mộc rất tốt, có thể đưa cho Tô Chân Chân sử dụng!

Tu vi của Tô Chân Chân từ lâu đã nhờ sức mạnh hương hỏa mà tăng lên Thần Vương cảnh. Muốn tiến thêm một bước quả thực khó càng thêm khó, nhưng nếu có 【Phong Hoàng Lệnh】 thuộc tính Mộc, vậy thì có thể giúp nàng tiến thêm một bước.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Cụ thể có thể đóng ấn thành công hay không vẫn chưa biết, nhưng chuẩn bị sẵn trước thì luôn không sai.

Không phải ai cũng sẽ lấy Đại Đạo Tố Tiên của mình ra đổi công pháp.

Cuối cùng, hắn đã đổi được hơn hai trăm hai mươi phần.

Đương nhiên, nhiều Đại Đạo Tố Tiên như vậy, cho dù cuối cùng hắn có tiến vào đại điện thì trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi, chỉ sáu nhịp thở, cũng không thể nào hoàn thành việc đóng ấn.

Có điều, một khi đã mở đầu thì dù sao cũng phải tiến hành trao đổi.

“Đi... tiếp tục leo lầu...” Vương Đôn thu hết Đại Đạo Tố Tiên lại, nói: “Lão đệ, tạm thời để ta giữ những thứ này nhé... sau này huynh đệ hai ta, ai vào được thì người đó đi đóng ấn!”

Hàn Hậu Chỉ hỏi: “Vậy nếu công tử nhà chúng ta vào được, Vương sư huynh làm sao đưa những thứ này cho công tử nhà chúng ta?”

Vương Đôn nghĩ ngợi rồi nói: “Nói cũng có lý!”

“Thế này đi... mỗi người một nửa!”

Vương Đôn lại chia hơn hai trăm hai mươi phần Đại Đạo Tố Tiên kia thành hai phần, mỗi phần một trăm mười miếng, hai người mỗi người mang theo một phần.

Sau thời gian cháy hết nửa nén hương, Vương Đôn và Hạ Nhân cùng nhau lên đến đỉnh.

Đợi thêm một lúc, Ân Phán Ưng và Hàn Hậu Chỉ mới đi lên.

Nhưng khi đến trên đài cao này, Hạ Nhân không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào cho thấy có thể tiến vào Chủ Tể Thần Điện.

“Hàn Hậu Chỉ...” hắn hỏi Hàn Hậu Chỉ: “Đệ Thất Phụ Thần có nói làm sao để tiến vào chủ điện không?”

“Không nói!” Hàn Hậu Chỉ đáp: “Ông ấy nói, khi đủ số người thì tự nhiên có thể đi vào!”

“Có điều trước khi tiến vào thần điện còn một cửa ải khảo nghiệm!”

“Khảo nghiệm?” Hạ Nhân hỏi: “Khảo nghiệm gì?”

Vương Đôn nói: “Không giống nhau, mỗi lần khảo nghiệm đều khác nhau!”

“Đợi đủ số người, chúng ta sẽ biết!”

Đúng vậy, nếu lần nào khảo nghiệm cũng giống nhau thì chẳng phải mọi người đều biết đáp án rồi sao?

Lại qua thời gian cháy hết nửa nén hương, số người trên đài cao dần đông lên, đã có hơn hai mươi người.

Một canh giờ sau, có tổng cộng chín mươi bảy người lên được đài cao.

Ngoài ra, không còn ai khác.

Đương nhiên, bởi vì hiện trường chỉ có khoảng hai nghìn tu sĩ, vẫn còn khoảng một nghìn người chưa赶 đến. Nếu một nghìn người kia赶 đến, nói không chừng sẽ có thêm nhiều người có thể leo lên Thần Đạo Đài.

Sau khi toàn bộ chín mươi bảy người lên đài cao, trên mặt đất của Thần Đạo Đài bỗng hiện lên từng đường vân.

Màu vàng, màu lam, màu đen, màu đỏ...

Các loại đường vân đan xen vào nhau, hóa thành một đồ án trận pháp hình tròn khổng lồ.

Sau một nhịp thở, thần quang vô tận từ những đồ án kia lóe lên rồi phun trào. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều bị thần quang cuốn lấy, rời khỏi Thần Đạo Đài, đi đến hư không chưa biết!

Hạ Nhân cảm thấy đầu óc căng phồng, sau đó "砰" một tiếng rơi xuống đất.

Hắn ngẩng đầu nhìn quanh, phát hiện mình đang rơi vào một thông đạo dài hẹp.

Thông đạo rất dài nhưng chỉ rộng khoảng một trượng. Vách tường xung quanh được dệt thành từ đạo pháp và thần lực, khắp nơi lóe lên ánh sáng đen và đỏ!

Ngay sau đó, người thứ hai rơi xuống.

Tiếp theo, mọi người lần lượt rơi vào thông đạo này, chẳng khác nào sủi cảo rơi xuống nồi.

Hạ Nhân tìm thấy Ân Phán Ưng, Hàn Hậu Chỉ và Vương Đôn, bốn người vẫn ở bên nhau.

Có người nói: "Đi về phía trước xem thử đi... nơi này hẳn chính là cửa ải khảo nghiệm dành cho chúng ta!"

Phía trước cũng rất dễ nhận ra, bởi vì con đường phía sau đã bị chặn kín, chỉ có thể đi về phía trước!

Hơn chín mươi người chen chúc trong thông đạo không tính là rộng rãi này, trông có hơi chật chội.

Từng luồng sáng lần lượt bay ra theo thông đạo.

Nhưng sau khi bay được hơn mười nhịp thở, mọi người lại dừng bước.

Ở cuối con đường có một đài cao hình tròn. Nói là đài cao thật ra cũng không cao lắm, chỉ khoảng ba thước.

Nhìn qua vừa đủ cho một người đứng.

Nhưng không ai dám bước ra, làm người đầu tiên thử nghiệm.

“Lão tử đến!” Vương Đôn là người đầu tiên bước ra, vừa nhấc chân đã rơi lên chiếc đài tròn kia.

Rất nhanh, ngay khi Vương Đôn đặt chân xuống, trước mặt gã lập tức xuất hiện một cánh cửa đạo!

Có điều cánh cửa này không mở, mà bị một tầng đạo pháp bao phủ.

Trên lớp màng sáng trận pháp phủ bên ngoài cánh cửa, lại hiện ra mấy chữ: Đạo là gì?

“Đạo là gì?” Vương Đôn nhìn ba chữ kia, miệng lặp lại một câu, nói: “Chẳng lẽ đây chính là khảo nghiệm dành cho ta?”